

Sygn. akt **IC 630/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **M. R.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej **M. R.** na rzecz powoda (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** kwotę 51.321,41 złotych (pięćdziesiąt jeden tysięcy trzysta dwadzieścia jeden złotych czterdzieści jeden groszy) wraz z odsetkami w wysokości ustawowych maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 29 maja 2018 roku do dnia 23 listopada 2018 roku;

II. zasądza od pozwanej **M. R.** na rzecz powoda (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** kwotę **1.000,00 złotych** (jeden tysiąc złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w pozostałym zakresie odstępując od obciążania pozwanej kosztami procesu;

III. zasądzone w punkcie I świadczenie rozkłada pozwanej na 103 raty, płatne do dziesiątego dnia każdego kolejnego miesiąca, począwszy od miesiąca następnego od tego, w którym uprawomocni się niniejsze orzeczenie, przy czym:

- 102 pierwszych rat płatnych w kwocie po 500,00 złotych (pięćset złotych) każda rata,

- ostatnia 103 rata – płatna w kwocie 321,41 złotych (trzysta dwadzieścia jeden złotych czterdzieści jeden groszy) wraz z wartością nieskapitalizowanych odsetek wskazanych w punkcie I wyroku.

Dnia 12 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji **w zakresie pkt. I i II co do wymagalnych dwóch pierwszych rat wskazanych w punkcie III wyroku** na rzecz wierzyciela (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. (KRS (...))** przeciwko dłużnikowi **M. R. (PESEL (...))** oraz poleca wszystkim organom, urzędом oraz osobom, których to może dotyczyć, aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały, a gdy o to prawnie będą wezwane udzieliły pomocy.

Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne.

Sędzia Sądu Rejonowego w Gdyni

S. S.

Tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi wierzyciela adw. E. G..

Sygn. akt **IC 630/18**

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko M. R. o zapłatę na jego rzecz kwoty 51.442,99 zł wraz z odsetkami w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności w zakresie udzielania pożyczek na usługi medyczne/lecnicze zawarł z pozwaną w dniu 4 maja 2016 roku umowę pożyczki nr (...) na sfinansowanie zabiegu medycznego oraz kosztów pożyczki. Na skutek zaprzestania terminowego spłacania pożyczki, powód wszczął procedurę windykacyjną, a dnia 10 kwietnia 2018 roku wypowiedział przedmiotową umowę z zachowaniem 14-dniowego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 7 maja 2018 roku. Pozwana dnia 10 maja 2018 roku wpłaciła na rzecz powoda kwotę 100 zł.

(pozew – k. 3-4)

Pismem z dnia 2 lipca 2018 roku powód cofnął pozew w zakresie kwoty 121,58 zł, z uwagi na błędne zsumowanie kwot składających się na kwotę dochodzoną pozwem w postaci: 51.069,11 zł tytułem niespłaconej pożyczki oraz 252,30 zł tytułem odsetek umownych od dnia rozwiązania umowy pożyczki.

(pismo z dnia 02.07.2018r. – k. 26-26v., pozew – k. 27-28)

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2018 roku umorzono postępowanie w części, to jest co do kwoty 121,58 zł.

(postanowienie z dnia 17.07.2018r. – k. 32)

Pozwana w odpowiedzi na pozew uznała powództwo i wniosła o rozłożenie zadłużenia z odsetkami naliczonymi do dnia wydania wyroku na raty w kwocie po 500 złotych miesięcznie do 15. dnia każdego miesiąca – aż do wyczerpania całości roszczenia, a także uznanie, że nie dała powodu do wytoczenia procesu i nieobciążanie jej kosztami postępowania z uwagi na uznanie przez nią roszczenia powoda przy pierwszej czynności procesowej.

Pozwana przyznała, że zaciągnęła u powoda pożyczkę w kwocie 48.000 zł z ubezpieczeniem w wysokości 26.784 zł w celu sfinansowania kosztów jej leczenia i terapii. Wskazała również na szereg dolegliwości zdrowotnych oraz trudną sytuacją rodzinną i majątkową.

(odpowieź na pozew – k. 40-43)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 maja 2016 roku pozwana M. R. zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Powód udostępnił pozwanej kwotę 48.000 zł celem sfinansowania usługi medycznej. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 32.626,24 zł, na co składała się opłata przygotowawcza w wysokości 26.784 zł oraz odsetki umowne w wysokości 5.842,24 zł. Pozwana zobowiązała się więc do zapłaty kwoty 80.626,24 zł w 60. ratach w wysokości 1.343,77 zł każda.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: umowę pożyczki nr (...) – k. 12-14v.)

Pozwana spłacała pożyczkę z opóźnieniem. Pismem z dnia 25 stycznia 2018 roku pozwana zwróciła się do powoda o wstrzymanie naliczania odsetek i zawarcie ugody, wskazując na trudną sytuację majątkową, zdrowotną i rodzinną, co pozostało bezskuteczne. Na skutek nieterminowej zapłaty rat wymagalnych dnia 7 lutego 2018 roku, 7 marca 2018 roku oraz 7 kwietnia 2018 roku powód wypowiedział umowę pożyczki z zachowaniem 14-dniowego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na dzień wymagalności najbliższej raty, tj. dniem 7 maja 2018 roku. Z tytułu pobranej pożyczki pozwana spłaciła kwotę 27.031,63 zł. W czasie spłaty powód podejmował działania windykacyjne.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 10.04.2018r. – k. 18 wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 19-20, harmonogram spłaty – k. 16-17, pismo z dnia 25.01.2018r. – k. 110 wraz z potwierdzeniami nadania i odbioru – k. 111-112v.)

Pozwana M. R. ma 52 lata. W czasie zawierania umowy pożyczki pozwana zatrudniona była w (...) S.A. na stanowisku głównego specjalisty kierującego Centrum Usług (...), osiągając wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 11.500 zł brutto miesięcznie.

Dnia 12 sierpnia 2016 roku utraciła powyższe zatrudnienie z uwagi na przekroczenie łącznego okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby.

Pozwana jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku. Pozwana posiada liczne dolegliwości zdrowotne o podłożu neurologicznym, w szczególności związane z kręgosłupem, przez co nie porusza się samodzielnie oraz boreliozę, na którą leczy się od 2015 roku. Przy braku jednoznacznej diagnozy, obecnie u pozwanej podejrzewa się demielinizację, stwardnienie rozsiane lub neuroboreliozę.

Pozwana ubiega się o przyznanie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Pozwana prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z mężem R. R., który osiąga dochód w wysokości około 5.000 zł netto miesięcznie.

Pozwana posiada dwoje dzieci – S. R. oraz M. T., którzy cierpią na porażenie mózgowie, które wymaga całodobowej opieki, leczenia i rehabilitacji.

Pozwana jest jego opiekunem prawnym z uwagi na jego całkowite ubezwłasnowolnienie. Otrzymuje on obecnie rentę po zmarłym ojcu (pierwszym mężu pozwanej) w wysokości 1.700 złotych miesięcznie oraz zasiłek w wysokości 153 zł. Przebywa on w dwóch ośrodkach. Koszt usług specjalistycznych i opiekuńczych syna pozwanej wynosi około 500 zł miesięcznie, natomiast leków 150 zł miesięcznie. Natomiast na swoje leczenie pozwana wydatkuje kwotę około 200-300 zł co 1,5 miesiąca.

Pozwana jest właścicielką nieruchomości w G. o powierzchni 50 m², którą zamieszkuje jej najstarszy syn oraz jej matka. Pozwana zamieszkuje w wynajętym mieszkaniu, ponosząc opłaty w wysokości około 1.600-1.800 zł miesięcznie. Gospodarstwo domowe pozwanej nie pozwala na wygenerowanie znacznych oszczędności.

(dowód: dokumenty – k. 44-109, przesłuchanie pozwanej – k. 120-122)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, uznając je za w pełni wiarygodne, ponieważ żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów ani nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych oraz dowodu z przesłuchania pozwanej.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania pozwanej M. R. co do jej sytuacji osobistej, rodzinnej i majątkowej. Zdaniem Sądu zeznania te są szczerze i spójne, nie budzą żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego czy logicznego rozumowania, a także korelują z dokumentami przedłożonymi przez pozwaną.

W myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. W tym stanie rzeczy podstawę prawną roszczenia powoda w stosunku do pozwanej M. R. stanowiły powyższe przepisy w zw. z art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co

do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Bez wątplenia bowiem zawarta przez strony umowa jest umową kredytu konsumenckiego.

Podkreślić przy tym należy, iż pozwana uznała powództwo, a Sąd nie dopatrywał się, aby czynność ta była sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa, albowiem nie ulegało wątpliwości, że wobec zaprzestania spłaty rat pożyczki umowa została przez powoda skutecznie wypowiedziana, co również zostało udowodnione za pomocą dowodów z dokumentów. Pozwana nie kwestionowała, iż zawarła umowę pożyczki z powodem i tego, że zaprzestała jej spłaty, co skutkowało jej wypowiedzeniem zgodnie z zapisami umowy pożyczki. Co więcej strona powodowa należycie wykazała wysokość zadłużenia pozwanej. Wszystkie wskazane przez powoda okoliczności zostały przez pozwaną przyznane. Spór toczył się jedynie wokół rozłożenia zadłużenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c. oraz odstąpienia od obciążania jej kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c.

Reasumując, wskazać należy, iż powódka wykazała roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości w stosunku do pozwanej, a ta z kolei powództwo uznała, w związku z czym, na mocy art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) w zw. z art. 720 k.c. należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 51.321,41 zł. Ponadto, na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. od powyższej kwoty Sąd zasądził odsetki umowne w wysokości ustawowych maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 29 maja 2018 roku do dnia 23 listopada 2018 roku.

Sąd w niniejszej sprawie doszedł do przekonania, że zasadnym jest rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, na mocy art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Należy przyjąć, że owe "szczególne okoliczności" zachodzą wówczas, kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Na przykład, jeżeli ze względu na stan majątkowy, zdrowotny, rodzinny i inny niezwłoczne spełnienie świadczenia lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe, bardzo utrudnione lub narząłoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną szkodę. Stosując przepis art. 320 k.p.c., Sąd rozważył wszystkie okoliczności sprawy, zarówno dotyczące pozwanej, jak i powoda. W świetle przedłożonych przez pozwaną dokumentów oraz jej zeznań, Sąd uwzględnił jej trudną sytuację osobistą, majątkową i rodzinną.

Obecnie pozwana cierpi na szereg schorzeń, których przyczyna nie jest jednoznacznie wskazana. Nie posiada ona prawa do zasiłku, a nadto jej dolegliwości uniemożliwiają jej podjęcie zatrudnienia. Co więcej pozwana posiada na utrzymaniu niepełnosprawnego syna, który wymaga całodobowej opieki, leczenia i rehabilitacji. Znaczna część wydatków w gospodarstwie domowym pozwanej przeznaczana jest na usługi lecznicze i opiekuńcze tak pozwanej jak i jej syna. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że całokształt sytuacji pozwanej powoduje, że nie jest ona w stanie zgromadzić oszczędności, na pokrycie zobowiązania. Warto zauważyć, że spłacała ona przedmiotową pożyczkę, jednak z uwagi na utratę pracy zaprzestała jej. Mając powyższe na uwadze, pozwana wraz z mężem i niepełnosprawnym synem znajdują się w szczególnie trudnej sytuacji majątkowej, rodzinnej i zdrowotnej. Nawet fakt posiadania nieruchomości nie zmienia powyższego, albowiem zajmowana jest ona przez matkę pozwanej oraz jej najstarszego syna.

Szczególnie istotne jest również to, że pozwana zaciągnęła pożyczkę w celu sfinansowania usługi medycznej, w związku z jej chorobą, jednak nie przyniósł on efektu w postaci pełnego wyleczenia. Z pewnością, gdyby pozwana wyleczyła się z tej dolegliwości, nie utraciłaby pracy i byłaby w stanie na bieżąco uiszczać kolejno wymagalne raty pożyczki.

Tylko rozłożenie należności na raty umożliwi realizację niniejszego wyroku. W związku z tym nie zachodzi pokrzywdzenie powoda, albowiem jest on podmiotem profesjonalnie zajmującym się udzielaniem pożyczek w celu sfinansowania usług medycznych/leczniczych, mającym świadomość ewentualnej niewypłacalności pożyczkobiorców. Poza tym zawarta pożyczka była długoterminowa, a więc powód nastawiony był na zysk w dłuższym okresie czasu. Uwadze Sądu nie umknęło, że sama opłata przygotowawcza od udzielonej pożyczki wyniosła 26.784 zł, przy udzielonej do dyspozycji pozwanej kwocie 48.000 zł. Trudno w tej sytuacji o stwierdzenie, że późniejsza spłata

pożyczki pokrzywdzi powoda, albowiem znaczna część składająca się na dochodzoną kwotę stanowi opisany powyżej składnik. W ocenie Sądu pozwana będzie miała faktyczną możliwość wywiązania się w sposób należyty z nałożonego na nią zobowiązania. Tak więc wyważając interesy obu stron procesu Sąd rozłożył w pkt III. wyroku należność zasądzoną w punkcie I. wyroku na raty.

Przy wysokości rat Sąd miał na uwadze wysokość dochodu uzyskiwaną przez małżonka pozwanej, która pozwala na obciążenie pozwanej ratą w realnej wysokości 500 złotych.

Sąd orzekający miał na względzie pogląd prawny mający charakter zasady prawnej wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 września 1970 r. w sprawie III PZP 11/70 (OSNC 1971, nr 4, poz. 61), że rozkładając z mocy art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenia pieniężne na raty, Sąd nie może – na podstawie tego przepisu – odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie; rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. W związku z tym Sąd zasądził odsetki umowne od zasądzonej od dnia 29 maja 2018 roku do dnia wyrokowania, tj. dnia 23 listopada 2018 roku.

Sąd w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) ustalił, że powód poniósł koszty procesu w wysokości 7.990 zł, na co składały się: opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej (5.400 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz opłata sądowa od pozwu (2.573 zł). Jednak, wobec całokształtu okoliczności, biorąc pod uwagę opisaną wyżej trudną sytuację zdrowotną i majątkową pozwanej Sąd orzekł w oparciu o zasadę słuszności wyrażoną w art. 102 k.p.c., obciążając pozwaną kosztami procesu, jedynie do wysokości 1.000 zł. Za takim rozstrzygnięciem przemawia również uznanie przez powódkę powództwa w pierwszym piśmie procesowym.